

РЕШЕНИЕ

№ 25796

гр. София, 03.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав,** в публично заседание на 13.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9151** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 195 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. Б. Т., чрез адвокат А. Т., с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет. 2, ап. 2 срещу Решение № ПО-276/02.09.2024 год. на и.д. директор на Териториална дирекция на Национална агенция по приходите, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на оспорващата срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) № С240022-022-0069705/05.08.2024 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място]. С процесното ПНОМ е наложен заповед за вземане на А. Т. от трето задължено лице-работодател „ЕНЕРГО-ПРО Енергийни услуги“ ЕАД, върху трудово възнаграждение по сключен договор на 21.12.2021 г. между него и жалбоподателката.

В жалбата се сочи, че срещу А. Б. Т., в качеството ѝ на ЕТ „Адела - Аделина Тодорова“ е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2022 г. по описа на ТД на НАП, [населено място] за принудително събиране на задължения за годишен данък по чл. 17 от ЗДДФЛ за данъчен период от 01.01.2014 г. до 31.12.2018 г., ведно с начислените лихви, установени с РА № Р-22002221005655-091-001/11.05.2022 г., изменен с РА за поправка на ревизионен акт № П-22221522092715-003-001/26.05.2022 г., в частта, в която не е отменен с постановеното Решение № 1472/14.09.2022г. на директор на дирекция „ОДОП“ - [населено място] при Централно управление на НАП.

ЕТ „Адела - Аделина Тодорова” е бил в производство по несъстоятелност. С Решение № 1139/12.08.2024 г. по търговско дело № 930/2023 г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI-24 състав, производството по несъстоятелност е прекратено с оглед на обстоятелството, че в преклузивния едногодишен срок по чл. 632, ал. 2 ТЗ, изтекъл на 08.08.2024 г., не е постъпило искане за възобновяване на производството, като е постановено заличаване от търговския регистър на ЕТ „Адела - Аделина Тодорова”, /в несъстоятелност/. Решението е влязло в сила 21.08.2024 г.

Оспорващият счита, че публичните задължения на едноличния търговец след заличаването му, като се позовава на Тълкувателно решение № 2 от 13.07.2020 г., постановено по тълкувателно дело № 2 от 2018 г. на ОСТК на ВКС. В подкрепа на релевираните доводи е цитирана съдебна практика. Посочва се, че действително, физическите лица отговарят за задълженията на едноличния търговец, но в случая с оглед на обстоятелството, че публичните задължения, за които е образувано изпълнителното производство и са наложени обезпечителните мерки, са погасени *ex lege*, тъй като същите не са предявени в производството по несъстоятелност, а едноличният търговец е заличен от търговския регистър, то е недопустимо предприемането на действия по налагане на обезпечителни мерки или принудително изпълнение на несъществуващи публични вземания. Вземанията, установени с РА № Р-22002221005655-091-001/11.05.2022 г., изменен с РА за поправка на ревизионен акт № П-22221522092715-003-001/26.05.2022 г., в частта, в която не е отменен с постановеното Решение № 1472/14.09.2022 г. на директор на дирекция „ОДОП” - [населено място] при Централно управление на НАП задължения за годишен данък по чл. 17 от ЗДДФЛ и за които е образувано изпълнителното дело, не са предявени в производството по несъстоятелност, поради и което публичните задължения са погасени.

Инвокирани са доводи, че принудително изпълнение от публичен изпълнител е недопустимо и безпредметно, когато публичните вземания изобщо не са предявени в производството по несъстоятелност и същото е приключило без извършване на разпределение поради прекратяване на производството и заличаване на търговеца, което има за правна последица погасяване на всички непредявени частни и публични вземания, по аргумент на 739 от ТЗ.

Сочи се, че независимо от гореизложеното, постановлението за налагане на обезпечителни мерки чрез налагане на запор върху трудовото правоотношение на А. Б. Т. е недопустимо. Съгласно императивната разпоредба на чл. 638, ал. 6, предл. последно от Търговския закон, не се допуска налагане на обезпечителни мерки по реда на ГПК или на ДОПК върху имуществото на длъжника след откриване на производство по несъстоятелност. По тази причина, запорът, наложен върху трудовото възнаграждение на жалбоподателката след повече от една година след образуването на производството по несъстоятелност е недопустим и незаконосъобразен.

По време на проведеното по делото публично заседание жалбоподателят се представлява от адвокат Т. и адвокат Г., които поддържат жалбата. Представени са допълнителни, подробни съображения в писмен вид. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по касационната жалба в лицето на Директорът на ТД на НАП, [населено място], представляван от юрисконсулт К., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение. Представя писмени бележки. Претендира

присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

С решение № 1139 от 12.08.2024 г. по т.д. № 930/2023 г. по описа на СГС, предвид обстоятелството, че в преклузивния едногодишен срок по чл. 632, ал. 2 от ТЗ, изтекъл на 08.08.2024 г., не е постъпило искане за възобновяване на производството, съдът по несъстоятелността е прекратил производството по несъстоятелност и е постановил заличаване от търговския регистър на дружеството ЕТ „Адела - Аделина Тодорова” с ЕИК[ЕИК] /в несъстоятелност/.

С Ревизионен акт № Р-22002221005655-091-001/11.05.2022 г., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт №П-22221522092715-003-001/26.05.2022 г., потвърден с Решение № 1472/14.09.2022 г., на Директор на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ - [населено място] при ЦУ на НАП, за ЕТ „Адела - Аделина Тодорова” са установени публични задължения в размер на 141 157.53 лв. главница и лихва за забава в размер на 49 479,14 лв.

РА е оспорен пред АССГ и до момента не влязъл в сила.

Издаването на процесното ПНОМ е мотивирано, с обстоятелството, че задълженото лице ЕТ „Адела - Аделина Тодорова” не е спазило разпоредбата на чл. 178, ал. 1 от ДОПК. Срокът за доброволно плащане на задълженията е изтекъл, поради което е възникнала нуждата да се обезпечи изпълнението на конкретното публично вземане.

При оспорването по административен ред решаващият орган, в лицето на и.д. Директора на ТД на НАП – С. не е възприел изложените в жалбата доводи и е потвърдил оспореното постановление с Решение № ПО-276/02.09.2024 г.

В решението е посочено, че физическото лице отговаря за задълженията на едноличния търговец с цялото си имущество, включително и с личното си такова. Съгласно чл. 14 от ДОПК задължени лица са физически и юридически лица. Нормата не посочва ЕТ като отделен вид задължени лица. Физическото лице, заличено като ЕТ, отговаря с имуществото си за задълженията към кредиторите, възникнали от търговската му дейност, тъй като същият не губи своята правосубектност след прекратяване на търговеца. Приемането на противния довод противоречи на смисъла на закона и би довело до възможността всяко лице, заличено като ЕТ да избегне плащане на публични задължения, възникнали от търговската му дейност. Решаващият орган е счел, че разпоредбата на чл. 739 от ТЗ, е неприложима. За разлика от ЮЛ, които престават да съществуват в правния мир след заличаване на длъжника, ФЛ не губят своята правосубектност и продължават да бъдат носители на права и задължения. В случая не са налице и предпоставките по чл. 208 от ДОПК за отмяна на обезпечението.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е било съобщено на жалбоподателя по електронен път на 03.09.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 10.09.2024 г. (вх. № 94-А-401), т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 197, ал. 2 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е

подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган. Със Заповед № 1149/15.04.2024 г. на Изпълнителния Директор на НАП, на Х. М. е възложено да изпълнява длъжността директор на Териториална дирекция на Национална агенция по приходите, [населено място].

Съгласно разпоредбата на чл. 220, ал. 1 от ДОПК, когато публичното вземане не бъде платено в срок, публичният вискател го предявява за принудително събиране на публичния изпълнител по електронен път, като изпълнително производство се образува въз основа на предоставените данни за длъжника, изпълнителното основание и подлежащото на принудително изпълнение публично вземане.

Според чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. Обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител. По силата на чл. 221, ал. 4 от ДОПК, в случаите, когато не са наложени обезпечителни мерки, принудителното изпълнение върху вземания на длъжника и върху негови движими и недвижими вещи започва чрез налагането на запор, съответно чрез вписването на възбрана, с постановление на публичния изпълнител.

Чл. 202, ал. 2 от ДОПК, сочи, че запорът върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, се налага чрез запорно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките и другите доставчици на платежни услуги, в които третото задължено лице има сметки.

В разглеждания казус страните не спорят, че срещу А. Б. Т., в качеството ѝ на ЕТ „Адела - Аделина Тодорова” е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2022 г. за принудително събиране на ликвидни и изискуеми публични вземания на едноличния търговец, произтичащи от РА № Р-22002221005655-091-001/ 11.05.2022 г. изменен с РА за поправка на ревизионен акт № П-22221522092715-003-001/ 26.05.2022 г., в размер на 141 157,53 лв. главница и лихва за забава в размер на 49 479,14 лв.

Както беше посочено по-горе РА не е влязъл в сила, но съгласно чл. 209, ал. 1, т. 1 от ДОПК, РА принудително изпълнение се предприема въз основа на ревизионен акт, независимо дали е обжалван.

Спорът се свежда до това, дали е допустимо налагането на обезпечителни мерки върху имущества на длъжника след образуването на производство по несъстоятелност, както и дали е допустимо налагането на такива мерки след заличаването на едноличния търговец от търговския регистър.

В разглеждания казус е безспорно, че с Решение № 996/07.08.2023 г., постановено по т. д. № 930/2023 г., по описа на СГС, ТО, VI-24, е обявена неплатежоспособността на ЕТ „Адела - Аделина Тодорова”, открито е производство по несъстоятелност, постановено е прекратяване на дейността на предприятието на ЕТ „Адела - Аделина Тодорова”, постановено е обща възбрана и запор върху имуществото на едноличния търговец. Производството по несъстоятелност е спряно за срок от една година, като е указано на едноличния търговец и на неговите кредитори, че ако в едногодишен срок от вписването на решението за спиране на производството по несъстоятелност не бъде поискано неговото възобновяване, съдът ще прекрати същото и ще постанови заличаване на длъжника от търговския регистър. Решение № 996/07.08.2023 г.,

постановено по т. д. №930/2023 г., по описа на СГС, ТО, е вписано на 08.08.2023 г. С Решение № 1139/12.08.2024 г. по търговско дело № 930/2023 г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI-24 състав, производството по несъстоятелност е прекратено с оглед на обстоятелството, че в преклузивния едногодишен срок по чл. 632, ал. 2 ТЗ, изтекъл на 08.08.2024 г., не е постъпило искане за възобновяване на производството, като е постановено заличаване от търговския регистър на ЕТ „Адела - Аделина Тодорова”, /в несъстоятелност/. Решението е влязло в сила 21.08.2024 г. Страните не спорят в Националната агенция по приходите не е предявила вземанията си в рамките на откритото производство по несъстоятелност.

Вземайки предвид установените по спора факти, настоящият съдебен състав намира, че в случая е приложима нормата на чл. 739 от ТЗ, т.е. всички задължения на едноличния търговец, включително и публичните такива, са погасени, по следните съображения.

При така установената фактическа обстановка следва да се приеме за безспорно, че задълженията на ЕТ „Адела - Аделина Тодорова” са възникнали и установени преди образуване на производството по несъстоятелност и са установени по основание и размер с РА № Р-22002221005655-091-001/ 11.05.2022 г., изменен с РА за поправка на ревизионен акт № П-22221522092715-003-001/ 26.05.2022 г.

При условие, че производството по несъстоятелност е прекратено на основание чл. 632, ал. 4 от ТЗ с влязло в сила Решение № 1139/12.08.2024 г. по търговско дело № 930/2023 г. решение на СГС, ТО, без да се е развила фаза по предявяване и приемане на вземания, настоящият съдебен състав намира, установените с посочения РА публични задължения са погасени и не могат да бъдат събирани принудително.

В правната доктрина се приема непротиворечиво, че едноличния търговец – физическо лице отговаря за задълженията си пред кредиторите и пред държавата неограничено с цялото лично имущество. Чл. 14 от ДОПК е еманация на това правно разбиране. Но отговорността на физическите лица чл. 14 от ДОПК, за задълженията на ЕТ е субсидиарна и може да бъде ангажирана, само ако съществува непогасено задължение на главния длъжник – едноличния търговец. Тя се обуславя от наличието на такова непогасено задължение. Ето защо, когато задължението на главния длъжник – едноличния търговец бъде погасено, то това задължение се счита погасено и по отношение на физическото лице, което отговаря за това задължение с цялото си имущество. Т.е. задължение, което вече не съществува, не може да бъде търсено, тепърва установявано или събирано. В тази връзка следва да се съобразяват и мотивите, съдържащи се в т. 78 от решение на Съда на Европейския съюз по дело С-1/21, съгласно които този режим на солидарна отговорност не може да се приравни на режим на обективна солидарна отговорност по смисъла на практиката на Съда на Европейския съюз, обективирана в решение от 21 декември 2011 г. по дело С-499/10.

В разглеждания казус производството по несъстоятелност на ЕТ „Адела - Аделина Тодорова” се е развило по реда на чл. 632 от Търговския закон, без фаза по предявяване на вземанията, като при съобразяване на чл. 632, ал. 4 от ТЗ, доколкото в срока по чл. 632, ал. 2 не е поискано възобновяване на производството по несъстоятелност, съдът е прекратил производството по несъстоятелност и е постановил заличаване на длъжника от Търговския регистър. Производството по чл. 632, ал. 4 от ТЗ се развива без предявяване на вземанията, няма списък на предявените вземания, не се прилага и нормата на чл. 687, ал. 2 от ТЗ, съгласно която синдикът вписва служебно в

списъка на предявените вземания и установеното с влязъл в сила акт публично вземане. Приложение намира чл. 739, ал. 1 от ТЗ, съгласно който непредявените в производството по несъстоятелност вземания и неупражнените права се погасяват. В тази връзка жалбоподателят правилно се позовава на ТР № 2 от 13 юли 2020 г. на ВКС по т.д. № 2/2018 г., съгласно което, когато производството по несъстоятелност е прекратено с решение по чл. 632, ал. 4 от Търговския закон, без да се е развила фаза по предявяване и приемане на вземанията, се погасяват на основание чл. 739, ал. 1 от ТЗ непредявените в производството по несъстоятелност вземания и неупражнените права, независимо от вида и източника на вземанията на кредиторите и правноорганизационната форма на длъжника. Съобразно мотивите на това решение, при постановяване на решение по чл. 632, ал. 1 от ТЗ длъжникът е във възможно най-тежко икономическо положение, тъй като липсва маса на несъстоятелност или секвестрируемото имущество на длъжника е по-малко от началните разноски за развитие на производството, които са с привилегия по чл. 722, ал. 1, т. 3 от ТЗ. В този случай е безпредметно провеждането на процедура по предявяване и приемане на вземанията, тъй като имущественото състояние на длъжника не позволява кредиторите да бъдат удовлетворени, дори и да бъдат установени. Липсата на фаза по предявяване и приемане на вземанията е следствие именно на икономическото състояние на длъжника. Неосъществяването на тази фаза не може да бъде аргумент да не бъдат приложени последиците по чл. 739, ал. 1 от ТЗ в хипотезата на прекратяване на производството по несъстоятелност след решение по чл. 632, ал. 1 от ТЗ.

Приходната администрация не се е възползвала от възможността по чл. 632, ал. 3 от ТЗ да поиска възобновяване на производството, изтекли са и сроковете по чл. 744 от ТЗ.

В случая безспорно спорните публични задълженията на ЕТ „Адела - Аделина Тодорова“ са възникнали и установени и по основание, и размер (с РА № Р-22002221005655-091-001/ 11.05.2022 ., изменен с РА за поправка на ревизионен акт № П-22221522092715-003-001/ 26.05.2022 г., представляващ годно изпълнително основание по смисъла на чл. 209, ал. 2, т. 1 от ДОПК) преди образуване на производството по несъстоятелност с Решение № 1139/12.08.2024 г. по търговско дело № 930/2023 г. на СГС, ТО. Задълженията на ЕТ „Адела - Аделина Тодорова“ са публични държавни вземания по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 9 от ДОПК, поради което и на основание чл. 163, ал. 1 от ДОПК в общата хипотеза подлежат на събиране по реда на ДОПК, но също така е уредена и възможността да се събират и чрез участие в производство или чрез присъединяване към открито производство по несъстоятелност на длъжника - чл. 164, ал. 1 от ДОПК.

До постановяване на ТР № 2/13.07.2020 г. по тълк. дело № 2/2018 г. на ОСГК на ВКС на ВКС в съдебната практика е даван израз на разбирането, че публичните задължения не са в обхвата на чл. 739, ал. 1 от ТЗ, тъй като тяхното установяване и събиране се извършва по реда на ДОПК. А когато по реда на ДОПК публичните вземания не са надлежно установени с акт по чл. 107 от ДОПК или с ревизионен акт по чл. 119 от ДОПК, те няма как да бъдат предявени в производство по несъстоятелност.

След постановяване на цитираното тълкувателно решение на ВКС с оглед изложените в т. 1 от него мотиви, следва да се приеме, че нормата на чл. 739 от ТЗ е приложима за всички вземания на кредитори, които в производството по несъстоятелност са определени като такива, индивидуализиран е размерът на тяхното вземане, независимо дали се касае за публични или частноправни задължения на длъжника в несъстоятелност.

Във връзка с всичко изложено по-горе, настоящият съдебен състав не може да не се съгласи с релевирания от жалбоподателя довод, че при погасено по закон публично задължение, не може да се налагат обезпечителни мерки за принудителното му събиране.

Допълнителен аргумент в подкрепа на този извод се съдържа в разпоредбата на чл. 638, ал. 6, изречение последно от ТЗ (Изм. и доп. - ДВ, бр. 66 от 01.08.2023 г.), съгласно която не се допуска налагане на обезпечителни мерки по реда на Гражданския процесуален кодекс или на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс върху имуществото на длъжника след откриване на производство по несъстоятелност. Нормата е ясна и непротиворечива, поради което не подлежи на тълкуване и е приложима в разглеждания казус, защото процесните обезпечителни мерки са наложени с ПНОМ на 05.08.2024 г., т.е. след влизането ѝ в сила и след откриването на производството по несъстоятелност на ЕТ „Адела - Аделина Тодорова”.

Съдът не приема доводите, релевираны в писмените бележки на пълномощника на ответника, че в случая е приложима нормата на чл. 760ж от ТЗ, касаеща погасяването на задълженията и явяваща се специална спрямо чл. 739 от ТЗ. Според изложеното тълкуването на тази норма, означава, че с прекратяване на производство по несъстоятелност, задълженията няма да се погасят автоматично в момента на прекратяване на производството, а само ако са налице предпоставките за тяхното погасяване по чл. 760ж, ал. 1 ТЗ. В случая не е налице хипотезата на чл. 760ж, ал. 1, т. 5, б. „б“ от ТЗ, тъй като от датата на влизане в сила на горесцитираното решение на съда по чл. 632, ал. 4 от ТЗ към настоящия момент не е изтекъл тригодишен срок.

В писмените бележки се сочи още, че в новия чл. 760ж от ТЗ са отбелязани предпоставките за погасяване на задълженията. Видно от ал. 1, т. 5, буква „б“ на посочената разпоредба, задълженията се погасяват, когато е изтекъл 3 годишен срок от датата на влизане в сила на решението на съда по чл. 632, ал. 4, с което се обявява неплатежоспособността, установява се, че наличното имущество не е достатъчно за покриване на разностите в производството по несъстоятелност и производството се прекратява. Според пълномощника на ответника, към момента не са изтекли 3 години от влизане в сила на решението за прекратяване на ЕТ.

Съгласно пълният текст на новелата на чл. 76ж, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ, неизплатените задължения на едноличен търговец или предприемач се погасяват след откриване на производството по несъстоятелност, когато: 1. е прекратил упражняването на търговската дейност, стопанската дейност, занаята или свободната професия, с която са свързани задълженията; 2. е погасил разностите в производството по несъстоятелност; 3. е погасил поне една трета от задълженията, при условие че същите не надхвърлят стойността на неговия несеквестируем доход по чл. 446 от Гражданския

процесуален кодекс за срок от три години след датата на откриване на производството по несъстоятелност, при спазване на реда на вземанията по чл. 722, ал. 1; 4. не е извършил действия или сделки от момента на откриване на производството по несъстоятелност, които увреждат интересите на кредиторите; 5. е изтекъл тригодишен срок от датата на: а) влизане в сила на решението на съда по чл. 707, ал. 1 за утвърждаване на плана за оздравяване и прекратяване на производството; б) влизане в сила на решението на съда по чл. 632, ал. 4, с което се обявява неплатежоспособността, установява се, че наличното имущество не е достатъчно за покриване на разноските в производството по несъстоятелност и производството се прекратява; в) определението на съда по чл. 716а, ал. 3 за одобряване на плана за осребряване, а когато няма такъв – от съставянето на първия опис на масата на несъстоятелността.

Погасяването на задълженията настъпва по силата на закона от деня на най-късно настъпилата предпоставка по ал. 1. Предпоставките по ал. 1, т. 2 и 3 се установяват по съдебен ред.

Тълкуването на разпоредбата налага извода, че задълженията на ЕТ или предприемач, следва да се считат за погасени, при установяването на една, а не на всички от изброените предпоставки, т.е. следва да е налице алтернативност, а не кумулативност. В случая е безспорно, че не е изтекъл срокът по чл. 760ж, ал. 1, т. 5, б. б) от ТЗ, но от друга страна е безспорно, че ЕТ „Адела - Аделина Тодорова” е прекратил упражняването на търговската дейност, стопанската дейност, занаята или свободната професия, с която са свързани задълженията, т.е. извън изложените по-горе мотиви и на това основание следва да се приеме, че задълженията на ЕТ, включително и публичните такива са били погасени, към момента на налагането на процесните обезпечителни мерки.

По изложените съображения, следва да се приеме, че решението на и.д. Директор на ТД на НАП, [населено място] и потвърденото с него ПНОМ са незаконосъобразни и следва да бъдат отменени.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорвания, чрез пълномощника си е поискал разноски по представен списък, на същия следва да се присъдят такива. Съдът не намира за основателно възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв. Съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв., т.е. в случая, възнаграждението е в размер под минималния.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Б. Т., чрез адвокат А. Т., Решение № ПО-276/02.09.2024 год. на и.д. директор на Териториална дирекция на

Национална агенция по приходите, [населено място].

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С240022-022-0069705/05.08.2024 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], с което е наложен заповед за вземане на А. Т. от трето задължено лице-работодател „ЕНЕРГО-ПРО Енергийни услуги“ ЕАД, върху трудово възнаграждение по сключен договор на 21.12.2021 г. между него и жалбоподателката.

ОСЪЖДА Националната Агенция за Приходите да заплати на А. Б. Т., с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 600 (шестстотин) лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване на основании чл. 197, ал. 4 от ДОПК.